

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

N:o 141.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

5. Att jag lefva skulle dig, Synden dö allena, Med ditt eget blod du mig Velat två och rena, Att i himlen jag min lott Skulle se förvarad, Har du ock ur grafven gått, Härlig och förklarad.

6. Lif och oförgänglighet Har du fört i ljuset, Att jag till din salighet, Blicka må ur gruset. O! så vill jag städse dit Upp från jorden blicka Och med allvar och med flit Mig för himlen skicka.

7. Hjelp, att världen mig ej mer I sin villa förer Att jag synden öfverger, Och blott dig tillhörer; Troget håller ditt förbund, Minnes hvad du lärde, Tills jag, i en salig stund, Får gå mina färde.

8. Dig jag efterfölja må, Korset gerna taga, Viss, att hvad du lägger på, Hjelper du ock draga. Och ju större kors jag bär, Desto förr jag renas, Desto förr ock färdig är Att med dig förenas.

N:o 141.

1. Dig ljusens Fader! vare pris; Jag fick till rikedom Det ord, som gör den fromme vis Och gör den vise from.

2. Hur ljuft, hur hjertligt talar du I detta dyra ord, Till mig, som går ett barn ännu, O! fader, på din jord!

3. Väl har naturens rika prakt Med tusen stämmors ljud Till min försagda tanke sagt: Att du är stor, o Gud!

4. Din väldighet, ditt majestät, Ditt underfulla råd, Jag såg i solens höga fjät Och gräsets minsta tråd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt hjerta jag ej fann Och i en mörk oändlig rymd Jag som ett stoft försvann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Tabor uppgick dag: Och själen såg, från töcknar fri, Din lag, ditt välbehag.

7. Förklaradt för mitt samvete Stod helighetens bud; Till hjertat flöt hugsvalelse Med nådens milda ljud.

8. Och tidens qual fick sammanhang Med evighetens tröst, Och himlarösters återklang Blef hörd i jordiskt bröst.

9. O människa! det är dig sagdt, Hvad Gud af dig begär.
Hvad han uppå ditt hjerta lagt, Din egen sällhet är.

10. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till Herrans ord, Och
låt, när du hans vilja vet, Hans vilja blifva gjord.

11. Du genom Christum allt förmår, Som sjelf dig mäktig
gör, När dig hans anda leda får Och dig hans kärlek rör.

12. Sann tro på Gud och på hans ord, Och kraft att göra
gott, Och frid i himmel och på jord, Är Christnas kall och lott.

13. Till denna lott, till detta kall, Mig nåd, o Jesu gif!
Då vet jag hvad jag göra skall, Att få ett evigt lif.

14. I dig är Fadrens välbehag, I dig vår salighet, O Jesu
Christ, i går, i dag Och i all evighet.

N:o 145.

1. Om, Jesu! på min vandringsstig Ditt dyra ord ej leder
mig, Min själ af natt omgifves, Och mitt begär Likt böljan är,
Som utaf vädret drifves.

2. Men af ditt Evangelium, Går ljuset upp i mörkrets rum.
Vid denna morgonstjerna. Ditt råd jag ser, Din nåd tillber
Och gör din vilja gerna.

3. Det löfte jag ej glömma vill, Att himmelriket dem hör
till, Som hafva barnasinne, I enkel tro Och menlös ro, Jag lif-
vets vishet finne.

4. Då skall, i känslan af min brist, Det ord jag värda,
som är visst Och kan all sanning lära. Din kärleksröst Skall bli
min tröst, Ditt kors min fröjd och ära.

5. Då skall jag from och älskande, Uti min Gud en Fader
se, En broder i min like, Och heta din Och komma in Uti
ditt himmelrike.

6. Och salig, när jag detta vet, I lydriad och enfaldighet
Jag vill till målet skrida Och högre ljus I Fadrens hus, Med
barnsligt hopp förbida.
